

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

30 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Beruceașvili Andrei în numele inculpatului Druță Ion, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2015, în cauza penală privindu-l pe

DRUȚĂ Ion Anton, născut la 01 februarie 1971, originar din s. Țibirica, r-nul Călărași și domiciliat în mun. Chișinău, str. Grenoble 128/3, ap. 136.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.10.2010 – 08.04.2011;

Instanța de apel:

- 1). 13.05.2011 – 15.06.2012;
- 2). 17.12.2012 – 12.07.2013; rejudecarea cauzei
- 3) 05.05.2014 – 17.11.2015; rejudecarea cauzei

Instanța de recurs:

- 1). 17.08.2012 – 27.11.2012; dispusă rejudecarea
- 2). 06.11.2013 – 18.03.2014; dispusă rejudecarea
- 3). 08.02.2016 – 30.03.2016.

Asupra cererii de recurs ordinar declarate de avocatul Beruceașvili A. în numele inculpatului Druță I. se

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 08 aprilie 2011, Druță I. a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunilor prevăzute de art. 42 alin. (3), art.116 Cod penal (1961), 42 alin.(3) și art. 88 pct. 4), 7), 9) Cod penal (1961), pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Prin rechizitoriu, Druță I. a fost învinuit că la 16.12.2000, intenționat, avînd scopul privării ilegale de libertate a cet. Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A., împreună și prin înțelegere prealabilă cu Gîrleanu R., Vîrtos V., Banaru S. și Catruc D., împărțind între ei rolurile conform căroră, la indicația lui Druță I., Gîrleanu R. și Banaru S. sub pretextul clarificării unui conflict i-au invitat pe Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A. la o întâlnire

în apropierea or. Ialoveni. Cunoscînd cu certitudine că Buruiană I. deține un pistol, sub pretextul de a-i arăta un automobil, l-au invitat mai întîi pe el cu dînșii în mașină, unde, cu un automat de model nestabil, l-au amenințat, deposedîndu-l de pistolul pe care acesta îl deținea legal, după care Catruc D., în comun cu Vîrtos V., i-au legat mîinile cu bandă adezivă de tip scotch și l-au condus la o casă din r-nul Ialoveni, adresa precisă nefiind stabilită de organul de urmărire penală, astfel, privîndu-l ilegal de libertate pe cet. Buruiană I.

În continuarea intențiilor sale criminale, conform planului pregătit din timp, Gîrleanu R. și Banaru S. i-au condus pe cet. Guzun M. și Plămădeală A. la aceeași casă din r-nul Ialoveni, cu adresa nestabilă, unde iarăși amenințîndu-i cu un automat de model nestabil i-au imobilizat, apoi Catruc D., împreună cu Vîrtosu V., le-au legat mîinile cu bandă adezivă de tip scotch, astfel privîndu-i ilegal de libertate pe cet. Guzun M. și Plămădeală A., după care l-au telefonat pe Druță I. ca să vină.

Druță I., a mai fost învinuit și de aceea că la 16.12.2000, în scopul reglării unor conflicte, intenționat a organizat și dirijat omorul cet. Buruiană I. și Guzun M. dîndu-i indicații lui Gîrleanu R. de a-i omorî pe Buruiană I. și Guzun M., iar pentru a ascunde săvîrșirea acestei infracțiuni a-l omorî și pe Plămădeală A.

Astfel, la 16.12.2000 Gîrleanu R., la indicația lui Druță I., în comun cu Banaru S. și Vîrtos V., profitînd de faptul că Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A. erau în imposibilitate de a se apăra deoarece erau legați, dintr-un pistol automat de model necunoscut a efectuat mai multe împușcături în cet. Guzun M. și Buruiană I., provocîndu-le decesul, după aceasta, în scopul ascunderii săvîrșirii acestei infracțiuni, a efectuat mai multe împușcături și în Plămădeală A., provocîndu-i decesul ultimului.

Ulterior, în scopul ascunderii urmelor acestei infracțiuni, Gîrleanu R., Banaru S., Vîrtos V. și Catruc D. au transportat cadavrele lui Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A. într-o fișie forestieră din apropierea traseului Chișinău-Hîncești, unde le-au îngropat, în prealabil incinerîndu-le.

Acțiunile lui Druță I. au fost încadrate în baza prevederilor art. 42 alin. (3) Cod penal (2003) și art. 116 Cod penal (1961), adică *participație în calitate de organizator la privațiunea ilegală de libertate a cet. Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A.*, precum și de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3) Cod penal (2003) și art. 88 pct. 4), 7), 9) Cod penal (1961), adică *participație în calitate de organizator la omorul premeditat în privința a trei persoane, în scopul ascunderii unei alte infracțiuni, profitînd de neputința victimei de a se apăra.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de achitare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către procuror și avocatul Bularu S., în numele succesorului părții vătămate Plămădeală M.

3.1. Procurorul a solicitat casarea sentinței de achitare, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care Druță I. să fie condamnat în baza art. 42 alin. (3), art. 88 pct.4), 7), 9) Cod penal (1961) la 20 de ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis și în baza art. 42 alin.(3), art.116 Cod penal la 5 ani închisoare, cu

încetarea procesului penal în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

Apelantul a invocat că instanța de fond a apreciat eronat declarațiile martorului Catruc D., acestea fiind coerente și consecutive pe tot parcursul urmăririi penale și cercetării judecătorești, dînsul benevol a arătat locul înhumării cadavrelor și a conlucrat cu organul de urmărire penală, participînd activ la descoperirea infracțiunii.

Declarațiile inculpatului precum că nu a fost implicat în comiterea infracțiunii de omor, dar a fost chemat la insistența uneia din victime, Guzun M., ca să garanteze, sînt combătute de declarațiile date de Catruc D., care a explicat că inculpatul a fost chemat de către Gîrleanu R. și Banaru S., iar Guzun M. nu ar fi solicitat chemarea lui Druță I.

Totodată, instanța nu a dat nici o apreciere declarațiilor succesivilor părților vătămate: Buruiană I., Plămădeală M. și Guzun E.

Organul de urmărire penală a stabilit cu certitudine toate circumstanțele cauzei, învinuirea fiind bazată pe toate elementele de fapt stabilite în cadrul efectuării urmăririi penale. Respectiv, din declarațiile părților vătămate, cît și a martorilor, s-a stabilit cu certitudine că victimele: Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A. au dispărut la 16.12.2000. Martorul Catruc D. a indicat că victimele au fost omorîte tot în aceeași zi, în care s-au întîlnit cu ei, adică la 16.12.2000. Conform declarațiilor inculpatului, el a fost chemat să se întîlnească și a venit într-un sat din raionul Ialoveni, aceste date au fost confirmate și de martorul Catruc D., care a mai declarat că în casa acea au fost omorîți Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A.

Mai mult, în cadrul cercetării judecătorești inculpatul a declarat că casa ceea se afla în sat. Mileștii Mici din r-nul Ialoveni.

De asemenea, în opinia procurorului nu pot fi reținute statuările instanței de fond referitor la faptul că nu a fost stabilită cauza decesului victimelor, or potrivit raporturilor de expertiză aceasta a fost stabilită de experți.

Totodată, apelantul a specificat că instanța de judecată a depășit limitele judecării cauzei în raport cu prevederile art. 325 Cod de procedură penală, statuînd *inter alia* că martorul Catruc D. este unul din complicii la comiterea infracțiunilor imputate lui Druță I., cu toate că în privința acestuia există o hotărîre neanulată a organului de urmărire penală, referitor la aceste circumstanțe, care nu a fost atacată de către părți.

Prin urmare, cu toate că organul de urmărire penală a acumulat suficiente probe ce dovedesc vinovăția inculpatului, acestea fiind cercetate în ședințele judiciare, instanța totuși le-a ignorat și nu le-a luat în considerație la emiterea sentinței.

3.2. Avocatul Bularu S., acționînd în numele succesivilor părții vătămate Plămădeală M., a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul să fie condamnat potrivit învinuirii formulate în rechizitoriu, cu încasarea prejudiciului material și moral, invocînd că prima instanță a apreciat incorect probele administrate pe caz.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2012, apelurile procurorului și avocatului Bularu S., în numele succesivilor părții vătămate Plămădeală M.,

au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței de achitare în privința lui Druță I. pe toate capetele de învinuire.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a reținut că vina inculpatului nu a fost confirmată prin careva probe pertinente, utile, veridice și concludente procesului de stabilire a adevărului, iar concluzia despre vinovăția persoanei privind săvârșirea infracțiunii nu poate fi întemeiată pe presupuneri, or toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează în favoarea persoanei acuzate.

6. În continuare, procurorul a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, dat fiind că erorile judiciare nu pot fi corectate la etapa judecării recursului, menționând că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea contravine dispozitivului.

În opinia recurentului toate probele administrate și cercetate dovedesc indubitabil vinovăția lui Druță I. de comiterea infracțiunilor imputate prin actul de sesizare a instanței, însă acestea nefiind just apreciate, s-a conchis vădit greșit asupra achitării inculpatului pe toate capetele de învinuire din motiv că, faptele nu au fost săvârșite de dînsul.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 27 noiembrie 2012, recursul procurorului a fost admis, casată decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. Instanța de recurs a reținut că, reieșind din textul deciziei contestate, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de procuror în apel, dar s-a limitat la preluarea motivării primei instanțe privind nevinovăția inculpatului.

De asemenea, instanța de recurs a conchis că, în descriptivul deciziei atacate lipsește analiza și aprecierea declarațiilor martorului Catruc D. privind evenimentele la care acesta a fost ocular, în coroborare cu materialul probant avut în cauză, astfel instanța de apel s-a expus superficial asupra declarațiilor divergente ale inculpatului, adoptînd o soluție pripită și neargumentată.

9. Rejudecînd cauza, potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2013, apelurile declarate de procuror și avocatul Bularu S., în numele succesorului părții vătămate Plămădeală M., au fost admise, cu casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

Procesul penal în privința lui Druță I. în baza art. 42 alin. (3), art. 116 Cod penal (1961) a fost încetat, din motivul intervenirii termenului de prescripție de atragere la răspundere penală prevăzut de art. 60 Cod penal.

Totodată, Druță I. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 42 alin. (3), art. 88 pct. 4, 7, 9 Cod penal (1961) la 20 de ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

10. Instanța de apel a constatat că Druță I., la 16 decembrie 2000, intenționat, avînd scopul privării ilegale de libertate a cet. Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A., împreună și prin înțelegere prealabilă cu Gîrleanu R., Vîrtos V., Banaru S. și Catruc D., împărțind

între ei rolurile, conform cărora, la indicația lui Druță I., Gîrleanu R. și Banaru S. sub pretextul clarificării unui conflict i-au invitat pe cet. Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A. să se întâlnească în apropierea or. Ialoveni. Cunoscînd cu certitudine că Buruiană I. deține un pistol, sub pretextul de a-i arăta un automobil, l-au invitat mai întîi pe el cu ei în mașină, unde cu un automat de model nestabil, l-au amenințat, deposedîndu-l pe Buruiană I. de pistolul pe care numitul îl deținea legal, ulterior, Catruc D. în comun cu Vîrtos V. i-au legat mîinile lui Buruiană I. cu o bandă adezivă de tip scotch și l-au condus la o casă din r-nul Ialoveni, adresa precisă nu a fost stabilită de organul de urmărire penală, astfel, privîndu-l ilegal de libertate pe Buruiană I.

În continuarea intențiilor sale criminale, conform planului pregătit din timp, Gîrleanu R. și Banaru S. i-a condus pe cet. Guzun M. și Plămădeală A. la aceeași casă din r-nul Ialoveni, cu adresa nestabilă, unde iarăși, amenințîndu-i cu un automat de model nestabil i-au imobilizat, apoi Catruc D., împreună cu Vîrtosu V. le-au legat mîinile cu bandă adezivă de tip scotch, astfel privîndu-i ilegal de libertate și pe cet. Guzun M. și Plămădeală A., după care l-au telefonat pe Druță I. ca să vină pentru clarificare.

Astfel Druță I., la 16 decembrie 2000, în scopul reglării unor conflicte, inclusiv și din interes material în scopul sustragerii unui automobil de model „Mercedes”, intenționat a organizat și dirijat omorul cet. I. Buruiană și M. Guzun dînd indicația lui Gîrleanu R. de a-i omorî, iar pentru a ascunde săvîrșirea acestei infracțiuni a-l omorî și pe A. Plămădeală. Or, la 16 decembrie 2000, Gîrleanu R., la indicația lui Druță I., în comun cu Banaru S. și Vîrtos V., profitînd de faptul că I. Buruiană, M. Guzun și A. Plămădeală sînt în imposibilitate de a se apăra, deoarece erau legați, dintr-un pistol automat de model necunoscut a efectuat mai multe împușcături în ei, provocîndu-le decesul, după aceasta în scopul ascunderii săvîrșirii acestei infracțiuni au efectuat mai multe împușcături și în A. Plămădeală, provocîndu-i decesul ultimului.

Ulterior, în scopul ascunderii urmelor infracțiunilor, Gîrleanu R., Banaru S., Vîrtos V. și Catruc D. au transportat cadavrele cet. I. Buruiană, M. Guzun și A. Plămădeală într-o fișie forestieră din apropierea traseului Chișinău-Hîncești, unde le-au îngropat, prealabil incinerîndu-le.

Instanța de apel a concluzionat că vinovăția inculpatului este dovedită integral și a încadrat acțiunile acestuia în baza art. 42 alin. (3), art. 116 Cod penal (1961) adică organizarea privațiunii ilegale de libertate, art. 42 alin. (3), art. 88 pct. 4, 7, 9 Cod penal (1961), adică organizarea omorului premeditat săvîrșit asupra a două sau mai multe persoane cu scopul de a ascunde o altă infracțiune, profitînd de neputința victimei de a se apăra.

La fel, instanța de apel a reținut că declarațiile inculpatului sunt contradictorii, incerte și lipsite de precizie, întrucît în ședința instanței de fond el a comunicat că a fost în luna decembrie 2008 la o casă din s. Mileștii Mici, r-nul Ialoveni. Acolo erau Catruc D., Vîrtos V., Banaru S., Guzun M., Buruiană I. și Plămădeală A., unde au discutat despre o pretenție cu privire la banii lui Catruc către Buruiană, i-a spus lui Gîrleanu că garantează că banii vor fi restituiți lui Catruc D., după care a plecat în Chișinău. Nu a văzut ca cineva să aibă arme de foc, nu a văzut la victime leziuni corporale, nu a observat dacă victimele erau legate,

după ce a plecat nu a auzit împușcături sau alte zgomote. La solicitarea rudelor victimelor s-a interesat la Gîrleanu unde sunt victimele și acesta i-a spus că totul este normal, despre omor nu a auzit nimic. Pe cînd fiind audiat în instanța de apel, Druță I. a comunicat că cunoștea despre mașina furată, de aceea s-a deplasat la locul faptei ca un garant în soluționare de conturi.

Curtea de apel a considerat că această afirmație din start demonstrează autoritatea inculpatului în fața celorlalți făptași, ca rezultat al sustragerilor comise și neînțelegerilor la împărțirea sumelor ce considerau că li se revin lui Buruiană și altor participanți. Alogică ar fi fost prezența lui Druță I. ca autoritate în fața unor persoane unde ar fi fost lipsa intereselor acestui din urmă inculpat, inclusiv cel autoritar și nu în ultimul rînd material sau alt interes de gen - conducător.

Instanța a concluzionat că declarațiile date de martorul Catruc D., în raport cu celelalte materiale ale cauzei, dovedesc vinovăția lui Druță I. în organizarea omorului cet. Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A.

Faptul existenței unui conflict între victima Buruiană I. și Druță I. legat de afaceri este confirmat atît de Druță I., cît și din declarațiile date de către Catruc D., totodată gestul cu mîina de sus în jos și declarația „*kazniții/kazliții*”, confirmată nemijlocit de inculpat, urmează a fi apreciată ca o indicație directă dată lui Gîrleanu R. pentru săvîrșirea omorului lui Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A. Mai mult, însuși inculpatul a confirmat indicația dată lui Gîrleanu, care nu poate fi tălmăcită în sensul indicat de Druță I. „*lămuriți-vă singuri*”, mai ales că imediat după această indicație părțile vătămate au fost împușcate.

Astfel s-a dovedit că între autorul propriu-zis al omorului Gîrleanu R. și Druță I. a existat un raport de subordonare. După privațiunea ilegală de libertate a lui Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A. de către Gîrleanu R., Banaru S., Catruc D., Vîrtos V. nu au fost întreprinse careva acțiuni pînă la momentul cînd a venit Druță I., care a discutat numai el cu victimele (pe un ton ridicat), inclusiv și de unul singur, alungîndu-i pe ceilalți din încăperea unde se aflau victimele, iar ulterior a ieșit afară și i-a dat indicații lui Gîrleanu R. de a săvîrși triplu omor. Imediat după aceasta (după indicație) Gîrleanu R. a și săvîrșit omorul celor trei persoane. Totodată, faptul că Druță I. ar fi avut o oarecare autoritate asupra participanților la săvîrșirea infracțiunii date a fost confirmat și prin declarațiile date de însuși Druță I., care a arătat că el a fost chemat acolo ca să garanteze prin autoritatea sa că victimele nu-i vor denunța pe făptuitorii infracțiunii.

Din declarațiile părților vătămate și a martorilor s-a stabilit cu certitudine că victimele au dispărut la 16.12.2000. Martorul Catruc D. a indicat că victimele au fost omorîte tot în aceeași zi în care ei s-au întîlnit cu acestea, adică la 16.12.2000. Conform declarațiilor lui Druță I., el a fost chemat să se întîlnească și a venit într-un sat din raionul Ialoveni, aceste date au fost confirmate și de către martorul Catruc D., care a mai declarat că în casa aceea au fost omorîți: Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A. Mai mult, în cadrul cercetării judecătorești, inculpatul a declarat că casa respectivă se afla în sat. Mileștii Mici din r-nul Ialoveni.

Declarațiile date de Catruc D., martorul principal al părții acuzării, au fost coerente și consecutive pe tot parcursul urmăririi penale, fiind menținute în instanțele judecătorești de

fond și apel, acesta din urmă benevol a arătat locul înhumării cadavrelor și a conlucrat cu organul de urmărire penală și a participat activ la descoperirea infracțiunii. Martorul Catruc D. cu lux de amănunte a explicat instanței despre acțiunile tuturor participanților în momentul săvârșirii omorului a trei persoane. În baza acestor date și în vederea confirmării declarațiilor martorului Catruc D. au fost efectuate expertizele medico-legale de identificate a victimelor.

În consecință, instanța de apel a constatat că vinovăția lui Druță I. a fost demonstrată cu certitudine, prin probele acumulate la etapa urmăririi penale și cercetate în cadrul ședințelor instanței de apel.

Cu privire la chestiunea de individualizare a pedepsei, instanța de apel a reținut drept circumstanțe agravante – comiterea infracțiunii asupra a două sau mai multe persoane, cu scopul de a ascunde o altă infracțiune, profitând de neputința victimelor de a se apăra.

În privința apelului avocatului Bularu S., declarat în numele succesoriului părții vătămate Plămădeală M., în latura civilă, instanța de apel a menționat că ultimul la urmărirea penală și în instanța de fond nu a depus acțiune civilă. O asemenea cerere nu a fost depusă nici în instanța de apel, nici verbal acesta nu a pledat pentru încasarea a careva prejudiciu moral sau material, respectiv aceste alegații au fost respinse, ca neîntemeiate.

11. După care, avocatul Beruceașvili A. a declarat recurs ordinar, în numele inculpatului Druță I., în care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței instanței de fond, prin care ultimul a fost achitat pe toate capetele de învinuire, din motiv că instanța de apel în decizia contestată a admis mai multe erori grave de fapt și eronat a stabilit existența faptelor prin neluarea în considerare a probelor prezentate inclusiv și de partea apărării.

Acuzarea a indicat că motivul omorului ar fi fost „*reglarea unor conflicte*” fără a descrie aceste conflicte, martorii Sagin C. și Catlabuga A., prin declarațiile făcute s-au referit la motivul omorului ca „*reglarea de contur*”, or Druță I. și Gîrleanu R. făceau parte dintr-o grupare criminală, iar victimele Guzun M. și Buruiană I. cât și martorii Catruc D. și Vîrtos V. din altă grupare. Recurentul a mai indicat că martorul ocular Catruc D. a menționat despre anumite „*neînțelegeri*”, or motivul omorului apărând spontan.

Totodată, s-a specificat că, în rechizitoriul întocmit la 22.12.2011 de către Procurorul Șef Biroului Criminalistică în cadrul Secției de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în privința lui Gîrleanu R., prezentat instanței de apel ca probă suplimentară, se indică că motivul omorului celor trei victime rezultă din faptul că martorul de bază a cauzei penale Catruc D., la 11.08.2000, împreună cu victima Buruiană I., prin amenințarea cu un pistol și prin exercitarea violenței, l-au deposedat pe cetățeanul italian Manzoli Zcljko care se afla în vizită la cetățeanul moldovean Sultan D. din Orhei, Republica Moldova de un autoturism Mercedes Benz Jeep cu număr de înmatriculare YA 377 KG și de sume mari de bani, lei moldovenești și valută. Ulterior acest automobil a fost înstrăinat lui Plămădeală A., iar martorului Catruc D. nu i s-a atribuit o parte din bani, motiv pentru care acesta s-a simțit lezat și a apelat împreună cu Vîrtos V. la Gîrleanu R.

Prin urmare, în situația în care partea acuzării nu a prezentat probe prin care s-ar fi constatat motivul triplului omor învinuit în comiterea căruia, de către autoritățile române, este Gîrleanu R., nu poate fi reținut motivul invocat de acuzare, cu atât mai mult că din probele prezentate și cercetate s-a stabilit că între inculpatul Druță I. și victimele Guzun M., Buruiană I. și Plămădeală A. relațiile erau normale, nu existau careva conflicte. Deci, motivul și scopul inculpatului la comiterea infracțiunilor ce i se incriminează nu a fost confirmat prin careva probe concludente, pertinente, veridice ce ar corobora în ansamblu.

Avocatul a susținut că învinuirea adusă lui Druță I. nu este clară, concretă și amănunțită, cum prevede art. 281 Cod de procedură penală. Pentru verificarea informației reflectate în rechizitoriu autorităților române, de către partea apărării la 13.02.2013 a fost înaintat demers de administrare a probelor suplimentare. Demersul a fost admis de instanța de apel, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată din 13.02.2013. Procurorul a prezentat informația solicitată, precum și un set de documente procesuale, care au fost examinate în ședința de judecată, nefiind însă analizate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală în decizia instanței de apel. Pe când, în cazul cercetării probelor suplimentare instanța de apel a fost obligată prin lege să se expună asupra admiterii sau respingerii acestor probe, pe când *de facto* instanța de apel nu a descris și nu s-a expus în decizia contestată asupra nici unei probe invocate de către partea apărării.

Lipsa motivului și scopului infracțiunilor duc la lipsa intenției criminale de comitere a vreunei infracțiuni. Deci, în acțiunile lui Druță I. lipsește latura subiectivă a componentelor de infracțiune incriminate prin rechizitoriu acestuia.

Mai mult, recurentul a menționat că, din învinuirea formulată nu este clar când, în ce condiții și ce acțiuni a întreprins inculpatul pentru a organiza în prealabil și a dirija privarea de libertate și omorul victimelor. Declarațiile martorului Catruc D. nu pot fi puse în baza unei sentințe de condamnare, deoarece acesta are interes personal în ascunderea circumstanțelor reale în care au fost omorâte victimele. Martorul Catruc D. a ascuns de instanțele de judecată că anume el a avut conflict cu victima Buruiană I., din cauza automobilului furat în r-nul Orhei (adică a avut motiv real pentru comiterea omorului victimelor), anume el nemijlocit a participat la privarea ilegală de libertate a victimelor, la dezarmarea lui Buruiană I., la legarea victimelor, le-a păzit să nu evadeze, precum și a asistat la omorul acestora, iar în continuare a ajutat la ascunderea urmelor infracțiunii.

În acest sens, sunt importante declarațiile martorului Pînzari Al., care a declarat că Catruc D. a fost de acord să arate locul îngropării cadavrelor cu condiția că declarațiile lui nu vor fi folosite în instanța de judecată. Declarațiile martorului Pînzari Al., deși au fost invocate de către partea apărării în susținerea poziției, așa și nu au fost examinate și apreciate de către instanța de apel prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Rostirea cuvîntului „*cazliț*” nu poate fi în legătura cauzală cu omorul victimelor. Cum nu poate fi în legătura cauzală cu omorul victimelor nici semnul făcut cu mîna de sus în jos de condamnat la plecarea de la locul faptei, or în cazul dat acest semn nu se echivalează cu darea indicației de a omorî pe cineva.

Partea învinuirii nu a constatat cu certitudine nici așa componente a laturii obiective ca timpul, locul comiterii infracțiunii, arma cu ajutorul căreia au fost săvîrșite infracțiunile,

cauza decesului victimelor. Procurorul nu a stabilit în învinuirea incriminată lui Druță I. și în rechizitoriu, locul săvârșirii nemijlocite a infracțiunilor, determinarea cauzei morții victimelor, care a fost arma cu care s-a săvârșit infracțiunea de omor.

După o hotărîre de achitare pronunțată de prima instanță, instanța de apel nu a fost în drept să pronunțe o hotărîre de condamnare bazîndu-se exclusiv pe dosarul din prima instanță, în temeiul căruia inculpatul fusese achitat.

Instanța de apel urma să procedeze la o nouă audiere atît a inculpatului, cît și a anumitor martori ai acuzării solicitați de părți. În cadrul rejudecării cauzei anume procurorului îi revenea obligația de a prezenta probele necesare în susținerea învinuirii, însă partea acuzării a cerut interogarea numai a unui martor - Catruc D., celelalte declarații ale martorilor și succesorilor victimelor fiind verificate prin citirea în ședința de judecată de instanța de apel. Astfel, instanța de apel a cercetat direct numai o singură probă - declarațiile martorului Catruc D., ceea ce, în mod evident, nu este suficient pentru casarea unei sentințe de achitare și pronunțarea unei hotărîri noi, de condamnare.

În drept, recurentul și-a întemeiat cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

12. Potrivit deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 18 martie 2014 a fost admis recursul ordinar declarat de avocatul Beruceașvili A., în numele inculpatului Druță I., cu casarea totală a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2013 în privința inculpatului Druță I. și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Druță I. urmînd a fi eliberat din penitenciar, dacă nu execută alte hotărîri judecătorești.

13. Judecînd recursul ordinar, instanța a constatat că instanța de apel a comis următoarele erori de drept.

În primul rînd, s-a observat că, conform procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel, procurorul, în cadrul rejudecării cauzei potrivit regulilor generale, nu a solicitat să fie cercetate direct și nemijlocit probele scrise, decisive ale acuzării, inclusiv declarațiile martorilor acuzării. Este adevărat că instanța de apel a dat citirii probelor scrise, examinate de prima instanță, consemnîndu-le în procesul-verbal al ședinței de judecată, dar din propria inițiativă, încălcînd astfel principiul contradictorialității procesului penal, deoarece a selectat și invocat din oficiu probe pe care le-a utilizat și pus la baza hotărîrii de condamnare a inculpatului, adică în defavoarea lui, subminînd competența exclusivă a acuzatorului de stat în aspectul vizat.

Mai mult, instanța de apel și-a fundamentat soluția de condamnare în privința inculpatului pe probe neconsemnate în procesul-verbal al ședinței de judecată, cum ar fi cele de la fila dosarului 164, volumul 3.

Prin urmare, argumentul indicat de recurent că instanța de apel nu a luat în considerare că procurorul s-a eschivat să-și exercite în fața instanței de apel sarcina prezentării probelor, iar instanța de apel nu era în drept să invoce din oficiu probe în defavoarea inculpatului, sau să-și întemeieze concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal, este întemeiat.

În al doilea rând, s-a menționat că, conform rechizitoriului, inculpatul a fost acuzat că: *„în scopul reglării unor conflicte, intenționat a organizat și dirijat omorul..., după care l-au telefonat pe Druță I. ca să vină.”* (v. 2 f.d. 170)

Însă, instanța de apel a constatat altă faptă decît cea invocată în actul de învinuire, adică că inculpatul: *„în scopul reglării unor conflicte, inclusiv și din interes material în scopul sustragerii unui automobil de model „Mercedes”, intenționat a organizat și dirijat omorul..., după care l-au telefonat pe Druță I. ca să vină pentru clarificare”* (v. 5 f.d. 21, pct. 7 din decizie).

Or, avînd în vedere că instanța de judecată nu este în drept să completeze din oficiu învinuirea cu circumstanțe în fapt care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului, și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii, s-a statuat că instanța de apel nu a judecat cauza în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu și a completat învinuirea din oficiu cu circumstanțe de fapt neincriminate inculpatului și care modifică esențial învinuirea în sensul agravării situației ultimului, nerespectînd, astfel, inclusiv principiul contradictorialității procesului penal.

În al treilea rând, în dispozitivul deciziei adoptate, instanța de apel l-a recunoscut vinovat pe inculpat de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 116 Cod penal (1961), fără a indica aliniatul din acest articol, fără a-i aplica pedeapsa concretă și liberarea ulterioară de pedeapsă, a încetat procesul penal, pe acest capăt de învinuire, ceea ce prezumă că cauza nu a fost judecată în condițiile legii.

În al patrulea rând, instanța de apel:

a) nu a consemnat în procesul-verbal și nu a apreciat în niciun fel în descriptivul deciziei adoptate probele scrise de la f.d. 1-3, 194-224, 226-235 vol. 4, invocate, administrate și anexate la demersul apărării, care prezintă acte procesuale efectuate în procedurile disjungerii în privința celorlalți coparticipanți.

Mai mult, printre aceste probe există procesul-verbal de audiere a coparticipantului, B.S, (v. 4 f.d. 228), care nu a confirmat versiunea expusă de martorul Catruc D. privind împrejurările comiterii crimei imputate inculpatului și procesul-verbal de audiere a altui martor ocular, S.O, (v. 4 f.d. 198), din care rezultă că victimele au fost omorîte în alte circumstanțe decît cele constatate de instanța de apel.

În legătură cu administrarea acestor probe scrise, apărarea a solicitat instanței audierea suplimentară a martorului Catruc D., însă instanța de apel, printr-o încheiere protocolară, a dispus respingerea acestui demers, fără să-și motiveze soluția adoptată (v. 5 f.d. 14, pct. 7 din decizie).

Pe lîngă aceasta, instanța de apel constatînd că: *„amenințîndu-i cu un automat de model nestabilizat i-au imobilizat, apoi Catruc D., împreună cu Vîrtosu V. le-au legat mîinile cu bandă adezivă de tip scotch, astfel privîndu-i ilegal de libertate pe cet. Guzun M. și Plămădeală A., după care l-au telefonat pe Druță I. ca să vină pentru clarificare”*, nu a audiat martorul Catruc D., privind aceste constatări. (v. 5 f.d. 21, pct. 7 din decizie).

b) nu a apreciat, în general, declarațiile martorului apărării Pînzari Al. și, în special, în aspectul invocat de apărare și recurent, că *„Catruc D. a fost de acord să arate locul îngropării cadavrelor cu condiția că declarațiile lui nu vor fi folosite în instanța de*

judecată”, nu a analizat și apreciat separat și în coroborare toate probele cercetate în cadrul ședinței de judecată și consemnate în procesul verbal, concluzionând la general că vinovăția inculpatului este dovedită de „*declarațiile părților vătămate și a martorilor*”, fără a le da nume și a specifica esența acuzatorială a acestor declarații (v. 5 f.d. 9-13, pct. 7, 8 din decizie);

c) a reprodus în descriptivul deciziei contestate în mod absolut divergent declarațiile inculpatului depuse în instanța de fond și cea de apel, indicând că inculpatul a confirmat indicația dată lui Gîrleanu sub formă de „*kazliți*”, care nu poate fi tălmăcită în sensul indicat de Druță I. „*lamuriți-vă singuri*”. Or, potrivit proceselor-verbale de audiere a inculpatului, în fața ambelor instanțe ultimul a declarat, invers, că Gîrleanu l-a întrebat pe el dacă victimele nu-l vor denunța poliției, tot acesta utilizând expresia „*cazliți*” în vederea definitivării anume a acestei situații (v. 3 f.d. 123, v. 5 f.d. 18 pct. 7 din decizie).

Circumstanțele expuse atestă că instanța de apel nu a judecat apelul procurorului în condițiile legii și a adoptat o hotărîre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii contestate, acesta este expus neclar și a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția pronunțată.

14. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2015 a fost admis apelul procurorului în secția urmărire penală pe cauze excepționale a Procuraturii Generale Rotaru D. și apelul avocatului Bularu S. în interesele succesorului părții vătămate Plămădeală M., cu casarea integrală a sentinței și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

S-a încetat procesul penal în privința lui Druță I., învinuit în săvârșirea infracțiuni prevăzute de art. 42 alin. (3) Cod penal (redacția legii nr. 985 din 18.04.2002) -116 Cod penal (redacția legii din 24 martie 1961), pentru motivul existenței altor circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală.

Totodată, Druță I. a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3) Cod penal (redacția legii nr. 985 din 18.04.2002) - 88 pct. 4, 7, 9 Cod penal (redacția legii din 24 martie 1961, cu modificările din 09.04.1997) și în temeiul legilor menționate de numit pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 20 (douăzeci) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Termenul executării pedepsei de calculat în privința lui Druță I. de la 22 octombrie 2015 și de inclus în acest termen durata deținerii lui sub arest din 17 august 2010 până la 16 septembrie 2010 și, durata deținerii lui sub arest la domiciliu de la 17 septembrie 2010 până la 08 aprilie 2011.

15. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a constatat că Druță I. la data de 16.12.2000, intenționat, având scopul privării ilegale de libertate a cet. Buruiană Il., Guzun M. și Plămădeală A., împreună și prin înțelegere prealabilă cu Gîrleanu R., Vîrtos V., Banaru S. și Catruc D., împărțind între ei rolurile, conform cărora, la indicația lui Druță I., Gîrleanu R. și Banaru S. sub pretextul clarificării unui conflict, i-au invitat pe cet. Buruiană Il., Guzun M. și Plămădeală A. să se întâlnească în apropierea or. Ialoveni.

Cunoscând cu certitudine că Buruiană Il. deține un pistol, sub pretextul de a-i arăta un automobil, l-au invitat mai întâi pe dînsul cu ei în mașină, unde cu un automat de model

nestabil, l-au amenințat, deposedându-l pe Buruiană Il. de pistolul pe care numitul îl deținea legal, după care, Catruc D. în comun cu Vîrtos V. iau legat mâinile cet. Buruiană Il. cu bandă adezivă de tip scotch și l-au condus la o casă din r-nul Ialoveni, adresa precisă nu a fost stabilită de organul de urmărire penală, astfel, privîndu-l ilegal de libertate pe cet. Buruiană Il.

În continuarea intențiilor sale criminale, conform planului pregătit din timp, Gîrleanu R. și Banaru S. i-au condus pe cet. Guzun M. și Plămădeală A. la aceeași casă din r-nul Ialoveni, cu adresa nestabilă, unde iarăși, amenințându-i cu un automat de model nestabil i-au imobilizat, apoi Catruc D., împreună cu Vîrtosu V. le-au legat mâinile cu bandă adezivă de tip scotch, astfel privindu-i ilegal de libertate pe cet. Mihai Guzun și Andrei Plămădeală, după care l-au telefonat pe Druță I. ca să vină pentru clarificare.

Tot el, inculpatul Druță I., la data de 16.12.2000, în scopul reglării unor conflicte, inclusiv și din interes material în scopul sustragerii unui automobil de model „Mercedes”, intenționat a organizat și dirijat omorul cet. Il. Buruiană și M. Guzun dând indicația lui Gîrleanu R. de a-i omorî pe Il. Buruiană și M. Guzun, iar pentru a ascunde săvârșirea acestei infracțiuni a-l omorî și pe A. Plămădeală. Astfel, la 16.12.2000 Gîrleanu R., la indicația lui Druță I., în comun cu Banaru S. și Vîrtos V., profitând de faptul că Buruiană, Guzun și Plămădeală sînt în imposibilitate de a se apăra deoarece erau legați, dintr-un pistol automat de model necunoscut a efectuat mai multe împușcături în cet. Guzun M. și Il. Buruiană, provocându-le decesul, după aceasta în scopul ascunderii săvârșirii acestei infracțiuni a efectuat mai multe împușcături și în A. Plămădeală, provocându-i decesul ultimului.

Ulterior în scopul ascunderii urmelor acestei infracțiuni Gîrleanu R., Banaru S., Vîrtos V. și Catruc D. au transportat cadavrele lui Il. Buruiană, M. Guzun și A. Plămădeală într-o fâșie forestieră din apropierea traseului Chișinău-Hîncești, unde le-au îngropat în prealabil, incinerându-le.

Instanța de apel a considerat ca fiind dovedită vinovăția inculpatului Druță I. în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de 42 alin (3) Cod penal (redacția 2003) și art. 116 Cod penal (redacția 1961), adică *participație în calitate de organizator la privațiunea ilegală de libertate a lui Buruiană Il., Guzun M. și Plămădeală A.*, precum și de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3) Cod penal (redacția 2003) și art. 88 p. 4) 7) 9) Cod penal (redacția 1961), adică *participație în calitate de organizator la omorul premeditat, în privința a trei persoane, în scopul ascunderii unei alte infracțiuni, profitând de neputința victimei de a se apăra* și aceasta a fost demonstrat prin cumulul următoarelor probe: declarațiile inculpatului, declarațiile martorilor Catruc D., Șvețova G., Catlabuga A., Sagin C., Spetețchii M., a succesorului părții vătămate Plămădeală A., Plămădeală M., a reprezentantului părții vătămate Buruiană I., precum și prin probele scrise cercetate în cadrul ședinței instanței de apel.

Prin urmare, instanța de apel a considerat argumentele apelantului-procuror ca fiind întemeiate deoarece, la baza sentinței de achitare în privința lui Druță I., instanța de fond și-a bazat concluzia reieșind din declarațiile acestuia, care vina nu și-a recunoscut-o, în timp ce totalitatea de probe administrate în ansamblu demonstrează incontestabil vinovăția acestuia în comiterea infracțiunilor ce i se incriminează prin rechizitoriu.

Conform jurisprudenței constante a Curții Europene pentru Drepturile Omului, în cadrul unei proceduri de apel/recurs împotriva unei sentințe de achitare, rezultă că, instanța de apel/recurs trebuie să procedeze la propria apreciere a faptelor, spre a cerceta dacă sânt suficiente probe, care ar permite condamnarea persoanei. Ca urmare, jurisdicția de apel/recurs trebuie să aibă cunoștințe de cauză, în fapt și în drept, și să statueze în ansamblu ei chestiunea vinovăției sau nevinovăției. (*§ 70, Hotărârea CtEDO Popovici contra Moldovei*) în situația în care instanța de fond si-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță. (*Hotărârea CtEDO Garda Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei*).

Astfel, instanța de apel, ținând cont de cele relatate de martori, succesorii părților vătămate, declarații care au o succesiune logică, sunt coerente și consecutive și vin în concordanță cu celelalte materiale ale cauzei și analizând declarațiile inculpatului Druță I., prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și a celor reiterate, a considerat că declarațiile inculpatului nu corespund realității, sunt făcute în scop de eschivare de la răspunderea penală pentru infracțiunile grave comise, iar nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea acestuia de vreme ce în cursul judecării cauzei au fost prezentate probe în sprijinul învinuirii care dovedesc cu certitudine vinovăția lui în comiterea infracțiunilor imputate.

Totodată, instanța a mai reținut și faptul că declarațiile inculpatului sunt contradictorii, incerte și lipsite de precizie.

În acest context, faptul existenței unui conflict între victima Buruiană Il. și Druță I. de afaceri a fost confirmată atât de Druță I., cât și de către Catruc D., totodată gestul cu mâna de sus în jos și declarația „kazliți”, confirmată nemijlocit de inculpat, urmează a fi apreciată ca o indicație directă dată lui Gîrleanu R. pentru săvârșirea omorului cet. Buruiană Il., Guzun M. și Plămădeală A. Mai mult, însuși inculpatul a confirmat indicația dată lui Gîrleanu R., care nu poate fi tălmăcită în sensul indicat de Druță I. „*lămuriți-vă singuri*”, mai ales că imediat după această indicație părțile vătămate au fost împușcate.

Astfel, s-a dovedit cu certitudine faptul că între autorul propriu-zis al omorului Gîrleanu R. și Druță I. a existat un raport de subordonare, or după privațiunea ilegală de libertate a lui Buruiană Il., Guzun M. și Plămădeală A. de către Gîrleanu R., Banaru S., Catruc D., Vîrtos V. nu au fost întreprinse careva acțiuni până la momentul când a venit Druță I., care a discutat numai el cu victimele (pe un ton ridicat), inclusiv și de unul singur, alungându-i pe ceilalți din încăperea unde se aflau victimele, iar ulterior a ieșit afară și dând indicația lui Gîrleanu R. de a săvârși omorul. Imediat după aceasta (după indicație) Gîrleanu R. a și săvârșit omorul celor trei persoane. Totodată faptul că inculpatul Druță I. ar fi avut o oarecare autoritate asupra participanților la săvârșirea infracțiunii date, este confirmat și de declarațiile date de însuși Druță I., care a arătat că, el a fost chemat acolo ca să garanteze prin autoritatea sa că victimele nu-i vor denunța pe făptuitorii infracțiunii.

Totodată, instanța de apel a menționat că, conform art. 391 alin.1 pct. 6 Cod de procedură penală, sentința de încetare a procesului penal se adoptă dacă, există alte

circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală, respectiv ținând cont de faptul că norma legală prevăzută art. 116 Cod penal (redacția 1961), în săvârșirea căreia a fost învinuit inculpatul Druță I., are distincte alin. (1) și (2), însă organul de urmărire penală în ordonanța de punere sub învinuire a lui Druță I. a indicat doar norma legală prevăzută de art. 42 alin. (3) Cod penal (în redacția Legii din 2003, cu modificările ulterioare); art. 116 Cod penal (în redacția Legii nr.1961, cu modificările ulterioare), fără ca să fie indicate alin. (1) și alin. (2), consideră că aceste circumstanțe exclud tragerea inculpatului la răspundere penală pe acest capăt de acuzare și procesul pe capătul de acuzare menționat urmează a fi încetat.

La stabilirea pedepsei în privința inculpatului Druță I. reține ca circumstanțe atenuante conform art. 76 Cod penal, lipsa antecedentelor penale, angajarea în câmpul muncii, doi copii minori la întreținere; ca circumstanțe agravante conform art. 77 Cod penal - în acțiunile inculpatului Druță I. instanța a stabilit provocarea prin infracțiune a unor urmări grave, săvârșirea infracțiunii cu folosirea armei.

16. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, avocatul Beruceașvili A., acționând în numele inculpatului Druță I., în termenul stipulat de art. 422 Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, prin care solicită casarea ultimei decizii a instanței de apel și menținerea sentinței de achitare în privința lui Druță I.

Partea apărării consideră că apelurile declarate de către acuzatorul de stat și reprezentantul succesorului părții vătămate au fost admise greșit, iar de către instanța de apel au fost comise mai multe încălcări atât la examinarea apelurilor, cât și la pronunțarea deciziei, care în ansamblu duc la necesitatea casării integrale a deciziei recurate. Totodată, instanța de apel a admis mai multe vicii fundamentale, încălând în mod flagrant prevederile art.6 CEDO.

Respectiv, contrar prevederilor legale, avocatul opinează că instanța de apel a ieșit din limitele învinuirii înaintate inculpatului Druță I. prin rechizitoriu și, din oficiu, a completat învinuirea cu fapte și circumstanțe noi. Or, conform rechizitoriului, inculpatul a fost acuzat că: *„în scopul reglării unor conflicte, intenționat a organizat și dirijat omorul..., după care l-au telefonat pe Druță I. ca să vină....”* (vol. 2, f.d. 170)

Pe când, instanța de apel a constatat altă faptă decît cea invocată în actul de învinuire, precum că inculpatul: *„în scopul reglării unor conflicte, inclusiv și din interes material în scopul sustragerii unui automobil de model „Mercedes”, intenționat a organizat și dirijat omorul..., după care l-au telefonat pe Druță I. ca să vină pentru clarificare”* (pct. 16 din decizie). Față de cele ce preced, recurentul menționează că instanța de apel nu era în drept să completeze din oficiu învinuirea cu circumstanțe de fapt, care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii.

În continuare, apărătorul a reiterat că stabilirea motivului infracțiunii comise are o importanță deosebită pentru soluționarea justă a prezentei cauze penale, or motivul infracțiunii constituie un element important al laturii subiective a componenței de infracțiune prevăzute de art. 88 Cod penal (*în redacția Legii din 1961*), iar, la caz, instanța de apel din oficiu a completat învinuirea adusă inculpatului cu motivul infracțiunii - interes material în scopul sustragerii unui automobil de model Mercedes, prin ce a depășit limitele

judecării cauzei și a încălcat în mod flagrant prevederile art.24 alin. (2) Cod de procedură penală.

De menționat este faptul că o încălcare identică a mai fost comisă de către instanța de apel la pronunțarea deciziei din 12.07.2013, după care Curtea Supremă de Justiție, prin decizie irevocabilă din 18.03.2014, deja s-a expus asupra unei astfel de situații, apreciind-o prin prisma art.6 pct.11/1 Cod de procedură penală ca fiind o eroare gravă de fapt, ce servește temei pentru admisibilitatea recursului și casarea soluției adoptate de instanța de apel (vezi decizia CSJ din 18.03.2015, pct.9 pag.14).

Mai mult ca atât, partea apărării consideră că motivarea soluției adoptate de către instanța de apel în latura învinuirii inculpatului Druță I. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3) Cod penal (redacția legii nr. 985 din 18.04.2002) – art. 116 Cod penal (redacția legii din 24 martie 1961) contrazice dispozitivului deciziei din 22.10.2015. Adică prin constatările respective instanța de apel cu fermitate a ajuns la concluzia că inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3) Cod penal (redacția legii nr. 985 din 18.04.2002) - 116 Cod penal (redacția legii din 24 martie 1961), dar invocând prevederile art.391 alin. (6) Cod de procedură penală, a ajuns la concluzie despre necesitatea încetării procesului penal pe acest capăt de acuzare în pe motiv că au fost stabilite alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală.

Partea apărării consideră că instanța de apel formal a aplicat prevederile pct. 6) alin. (1) art. 391 Cod de procedură penală, interpretând eronat prevederile legii procesuale și materiale în acest aspect.

De asemenea, recurentul invocă că instanța de apel în decizia contestată nu a descris și nu s-a expus asupra tuturor probelor invocate de către partea apărării pentru respingerea apelurilor declarate împotriva sentinței instanței de fond. Toată poziția părții apărării a fost reflectată în decizie contestată în pct. 11) numai print-o frază - *Inculpatul Druță I. și apărătorul acestuia în cadrul ședinței instanței de apel la rejudecarea cauzei, au pledat pentru respingerea apelurilor acuzatorului de stat și al avocatului succesorului părții vătămate ca nefondate și menținerea sentinței contestate a primei instanțe.* Prin aceasta instanța de apel:

- nu a apreciat în niciun fel în descriptivul deciziei adoptate declarațiile martorului Pînzari Al., care a fost interogat nemijlocit în ședința instanței de apel fiind citat la insistența părții apărării;

- nu a apreciat în niciun fel în descriptivul deciziei adoptate procesul-verbal de audiere a coparticipantului Banaru S. (v. 4 f.d. 228), care nu a confirmat versiunea expusă de martorul Catruc D. privind împrejurările comiterii crimei imputate inculpatului, precum și procesul-verbal de audiere a martorului Banaru S. la Judecătoria Soroca din 03.08.2012 cu răspunsul de la Judecătoria Soroca din 26.05.2015;

- nu a apreciat ordonanța privind reținerea persoanei pentru a fi pusă sub învinuire emisă de Procuratura r-lui Orhei la 05.07.2013;

- nu a apreciat afirmațiile părții apărării privind respingerea, ca inadmisibil, a apelului reprezentantului succesorului părții vătămate Plămădeală M. Conform materialelor cauzei

penale apelul avocatului Bularu S. depus în interesele succesorului legal al victimei Plămădeală urma a fi respins în baza art.415 alin. (1) pct. 1) lit. b) Cod de procedură penală, fiind inadmisibil. În motivarea acestei soluții apărarea pe tot parcurs judecării cauzei în ordine de apel a menționat că, în calitate de reprezentanți ai victimei, părții vătămate, părții civile și părții civilmente responsabile la procesul penal pot participa avocați și alte persoane împuternicite cu asemenea atribuții de către participantul la procesul respectiv, prin procură. Iar în conformitate cu prevederile art.70 alin.(7) Cod de procedură penală pentru confirmarea calității și împuternicirilor sale, apărătorul prezintă organului de urmărire penală sau instanței mandatul biroului de avocați sau un alt document ce îi confirmă împuternicirile. Avocatul Bularu S. nu a participat la examinarea cauzei penale în instanța de fond și nu avea calitate de reprezentant al victimei. La apelul depus împotriva sentinței de către avocatul Bularu S. nu a fost anexat mandatul întocmit în ordinea stabilită. Totodată, copia mandatului avocatului Bularu S., care a fost prezentată în materialele cauzei civile nu confirmă faptul că avocatul Bularu S., avea dreptul de a reprezenta interesele succesorului părții vătămate în cadrul examinării cauzei în ordine de apel, deoarece în copia mandatului lipsește mențiunea pentru care instanța a fost eliberat.

Pînă la interogarea martorului învinuirii Catruc D. (coparticipant la comiterea răpirii victimelor), partea apărării a înaintat obiecții și a solicitat instanței de a refuza în interogarea martorului respectiv, invocînd prevederile art. 90 alin. (3) pct.8) Cod de procedură penală. Solicitarea părții apărării a fost respinsă. În ședința din 12.10.2015 partea apărării a solicitat reluarea cercetării judecătorești pentru interogarea în calitate de martor a cet. Banaru S. (alt presupus participant la răpirea victimelor), cererea apărării a fost admisă de către instanța și a fost dispusă aducerea lui Banaru S. în ședința de judecată din 22.10.2015. Iar în ședința din 22.10.2015 la demersul procurorului, care a invocat imposibilitatea interogării acestui martor, instanța de apel a refuzat interogarea acestui martor. Astfel se constată, că instanța de apel în situații procesuale identice a permis procurorului prezentarea probei cu martor, iar părții apărării i-a refuzat în prezentarea probei, ceea ce în mod evident duce la încălcarea principiului contradictorialității procesului penal și a egalității armelor.

Recurentul a făcut trimitere și la elementele infracțiunii, care sunt obiectul, subiectul, latura obiectivă și latura subiectivă, iar lipsa măcar a unuia dintre ele împiedică atragerea la răspundere penală. Pentru a stabili lipsa unui element constitutiv al infracțiunii, instanța trebuie să facă referiri la starea de fapt existentă.

Stabilirea motivului infracțiunii comise are o importanță deosebită pentru soluționarea justă a prezentei cauze penale, pe cînd instanța de apel în decizie contestată a menționat că, citez: „...*faptul existenței unui conflict între victima Buruiană Ilie și Druță Ion legat de afaceri este confirmat atît de Druță Ion cît și din declarațiile date de către Catruc Dumitru.* Pe cînd inculpatul Druță I. niciodată în declarațiile sale nu a declarat că a avut conflict cu cineva din victime, din contra toate victimele s-au aflat în relații normale cu inculpatul, iar unii chiar și în relații de prietenie și rudenie.

Acuzarea a invocat că motivul omorului a fost „*reglarea unor conflicte*”, fără a descrie aceste conflicte, pe cînd martorii Sajin C. și Catlabuga A., prin declarațiile făcute, au declarat că motivul omorului a fost „*reglarea de conturi*”, or Druță I. și Gîrleanu R. făceau

parte dintr-o grupare criminală; martorul ocular Catruc D. menționează „*neînțelegeri*”, motivul omorului apărând spontan, iar în rechizitoriului întocmit la data de 22.12.2011 de către Procurorul Șef Biroului Criminalistică în cadrul Secției de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în privința lui Gîrleanu R., precum și în sentința Tribunalului București, România nr.1874 din 27.06.2014 și prezentat instanței de apel de procuror, ca probă suplimentară, s-a indicat alt motiv.

Astfel, în situația în care partea acuzării nu a prezentat probe prin care s-ar fi constatat motivul triplului omor învinuit în comiterea căruia, de către autoritățile române, este Gîrleanu R., nu poate fi reținut motivul invocat de acuzator, cu atât mai mult că din probele prezentate și cercetate s-a stabilit că între inculpatul Druță I. și victimele Guzun M., Buruiană Il. și Plămădeală A. relațiile erau normale, nu existau careva conflicte, și, deci, motivul și scopul inculpatului Druță I. la comiterea infracțiunilor ce i se incriminează nu a fost confirmat prin careva probe concludente, pertinente, veridice ce ar corobora în ansamblu.

La fel, apărarea menționează că lipsa motivului și scopului comiterii infracțiunilor duc la lipsa și intenției criminale de comitere a acestora. Adică în acțiunile lui Druță I. lipsește latura subiectivă a componentelor de infracțiune prevăzute de art.88 și 116 Cod penal (în redacția Legii din 1961).

Mai mult, după părerea părții apărării în acțiunile lui Druță I. lipsește și latura obiectivă a componentelor de infracțiune prevăzute de art.88 și art. 116 Cod penal (în redacția Legii din 1961). Or, reieșind din învinuirea formulată de către partea acuzării prin art.42 alin. (3) Cod penal (în redacția Legii din 2003) se consideră că Druță I. a participat în comiterea infracțiunilor în calitate de organizator, însă din rechizitoriu nu este clar când, în ce condiții și ce acțiuni a întreprins inculpatul pentru a organiza în prealabil și a dirija privarea de libertate și omorul victimelor. În acest sens de către acuzarea de stat au fost încălcate normele imperative ale art. 281 alin. (2) și art. 296 alin. (2) Cod de procedură penală.

Reieșind din materialele cauzei penale și din conținutul deciziei contestate unica acțiune care a fost întreprinsă de Druță I. a fost gestul cu mîna de sus în jos și declarația „kazliți” adresată lui Gîrleanu R., însă în opinia avocatului aceasta nu echivalează cu organizarea și comandarea omorului victimelor și nu confirmă faptul că Druță I. a dat indicații pentru ca victimele să fie private ilegal de libertate, a organizat și a dirijat ulterior omorul lor, de vreme ce martorul în cauză n-a asistat la convorbirea inculpatului cu victimele, n-a auzit nici discuția inculpatului cu Gîrleanu R. și că a auzit numai un singur cuvânt, dar pe care nu l-a înțeles, deoarece nu știe ce cuvânt anume a fost pronunțat „cazliți” sau „căzniți”. Adică martorul de baza a învinuirii nu este sigur ce cuvânt a fost spus de către Druță LA., iar instanța de judecată folosind anume această probă l-a condamnat pe Druță Ion la 20 de ani închisoare.

În consecință, partea apărării încă o dată atrage atenție instanțelor de judecată asupra declarațiilor martorului Catruc D., care nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, deoarece el nu pute fi interogat ca martor prin prisma prevederilor art.90 alin.3 pct.8) CPP. Mai mult ca atât acest martor are interes personal în ascunderea circumstanțelor reale în care

au fost omorâte victimele. Martorul Catruc D. a ascuns de la instanțele de judecată că anume el a avut conflict cu victima Buruiană I. din cauza automobilului furat în r-nul Orhei (adică a avut motiv real pentru comiterea omorului victimelor), anume el nemijlocit a participat la privarea ilegală de libertate a victimelor, la dezarmarea lui Buruiană I, la legarea victimelor, le-a păzit să nu evadeze, precum și a asistat la omorul acestora, iar în continuare a ajutat la ascunderea urmelor infracțiunii. În acest sens sunt importante declarațiile martorului Pînzari Al., care a declarat că Catruc D. a fost de acord să arate locul îngropării cadavrelor cu condiția că declarațiile lui nu vor fi folosite în instanța de judecată. Este evident faptul că în privința martorului Catruc D. există mai multe probe ce confirmă vinovăția lui în comiterea omorului victimelor, însă deoarece acest martor a dat declarații favorabile părții învinuirii, ultimul a fost eliberat de la răspunderea penală nu numai pentru privarea ilegală de libertate și omor, ci și pentru comiterea atacului tâlhăresc în r-nul Orhei.

În drept, titularul dreptului de recurs își întemeiază cererea pe prevederile din pct. 6) și 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

17. În conformitate cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul, în referința depusă privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat de avocatul Beruceașvili A. în numele inculpatului Druță I., menționează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

18. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, iar în vederea acestei statuări expune următoarele considerente de fapt și de drept.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Analizînd cererea de recurs ordinar declarată de avocatul Beruceașvili A. în numele inculpatului Druță I., se constată că titularul acesteia face trimitere la temeiurile de drept stipulate de pct. 6) și 8) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, în particular invocînd că apelurile declarate de acuzatorul de stat și reprezentantul succesului părții vătămate au fost greșit admise și instanța de apel a comis mai multe încălcări, atît la etapa examinării apelurilor, cît și la pronunțarea deciziei, care în ansamblu duc la necesitatea casării integrale a deciziei recurate, totodată specificînd că în acțiunile inculpatului nu se întrunesc elementele infracțiunilor incriminate acestuia prin rechizitoriu.

În cele ce urmează, avînd în vedere multitudinea alegațiilor formulate de recurent în cererea sa, Colegiul penal se va expune punctat asupra respingerii acestora, deoarece le consideră ca fiind invocate vădit neîntemeiat de titular și în mod repetat.

Mai întâi, relevant este de menționat că, cauza penală privindu-l pe Druță I. a fost judecată în procedura recursului ordinar deja de două ori, în ambele cazuri fiind dispusă rejudecarea acesteia de către instanța de apel, pentru a fi corectate erorile de drept admise. În raport cu situația de fapt reținută, este necesar să reamintim aici că, în cauza *Ispan contra României*, Hotărârea CtEDO din 31 mai 2007, Curtea a specificat că, fiind vorba de comportamentul tribunalelor naționale, se constată că importante întârzieri în procedură au fost cauzate de casările și trimiterile succesive ale cauzei la rejudecare. În această privință, Curtea a observat că derularea procedurii a fost prelungită din cauza numeroaselor decizii emise în cauză din care două anulau deciziile jurisdicțiilor inferioare pentru neregularități de procedură.

Astfel, cauza a fost trimisă de două ori fie la judecătoria fie la tribunalul județean, ca urmare a unor omisiuni ale tribunalelor. Mai mult, trimiterea cauzei ar putea continua la infinit, nici o dispoziție legală neputând să-i pună capăt. Deși Curtea nu este competentă pentru a analiza modul în care jurisdicțiile naționale au interpretat și aplicat dreptul intern, se consideră totuși că acele casații succesive cu trimiterea la rejudecare se datorează unor erori comise de jurisdicțiile inferioare cu ocazia examinării cauzei (*Wierciszewska contra Poloniei*, nr. 41431/98, 25 noiembrie 2003, § 46). Pe de altă parte, repetarea unor astfel de casări denotă o deficiență de funcționare a sistemului judiciar (*Cârstea și Grecu contra României*, nr. 56326/00, 15 iunie 2006, § 42).

În același context, facem referire și la cauza *Damian-Burueană și Damian împotriva României* (Cererea nr. 6773/02), Hotărâre CtEDO din 26 mai 2009, unde Curtea a statuat că cauza nominalizată a fost trimisă la rejudecare de două ori în fața instanței de apel, ca urmare a omisiunilor Curții de Apel de a examina sau de a furniza motive ca răspuns la susținerile reclamantului. Or, potrivit Curții, instanțele naționale ar fi trebuit să acționeze cu mai multă promptitudine, iar, în consecință, toate acestea au conturat opinia unanimă despre violarea art. 6 din Convenție, prin tergiversarea procedurilor, fiind încălcat dreptul părții la un proces echitabil.

Așadar, având în vedere cele expuse supra și pornind de la aceea că majoritatea alegațiilor recurentului au fost deja obiect de dispută, atât la etapa judecării recursului, cât și în instanța de apel, Colegiul penal consideră că argumentele apărătorului nu sunt incidente cauzei, fiind vădit neîntemeiate.

Or, cu privire la criticele recurentului precum că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător soluția de condamnare adoptată în privința lui Druță I. și nu a dat răspuns la toate argumentele invocate de partea apărării, Colegiul penal amintește că, motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărâri penale, de altfel, așa cum s-a procedat și în cauza de față. Deci, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice imputabile inculpatului Druță I. prin rechizitoriu.

De asemenea, instanța de recurs consideră că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelurilor procurorului și avocatului în interesele succesorului părții vătămate, casarea integrală a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Druță I. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 42 alin. (3) Cod penal (redacția Legii nr. 985 din 18.04.2002) - 88 pct. 4, 7, 9 Cod penal (redacția Legii din 24 martie 1961, cu modificările din 09.04.1997) la 20 (douăzeci) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, totodată, fiind dispus și încetarea procesului penal în privința lui Druță I., învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3) Cod penal (redacția legii nr. 985 din 18.04.2002) -116 Cod penal (redacția legii din 24 martie 1961), pentru motivul existenței altor circumstanțe care exclud tragerea lui la răspunderea penală.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

În continuare, cu privire la alegațiile recurentului precum că instanța de apel eronat a dispus încetarea procesului penal în privința lui Druță I., învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3) Cod penal (redacția legii nr. 985 din 18.04.2002) -116 Cod penal (redacția legii din 24 martie 1961), din motivul *existenței altor circumstanțe care exclud tragerea lui la răspunderea penală*, Colegiul penal consideră parțial întemeiate aceste alegații și expune următoarele.

La caz, se atestă că instanța de apel corect a dispus încetarea procesului penal în privința lui Druță I. pe acest capăt de acuzare, dar temeiul încetării aplicat de Curtea de Apel Chișinău este greșit, întrucât urmau a fi aplicate prevederile art. 60 Cod penal și dispusă încetarea procesului penal pentru că a intervenit termenul de prescripție de tragere la răspunderea penală a lui Druță I. pentru participația la privarea ilegală de liberate a lui Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A.

Astfel, ținând seama de faptul că infracțiunea prevăzută de art. 42 alin. (3) Cod penal (redacția legii nr. 985 din 18.04.2002) -116 Cod penal (redacția legii din 24 martie 1961), prevedea pedeapsa maximă de 5 ani închisoare, iar din momentul săvârșirii infracțiunii date au trecut mai mult de 5 ani, instanța de recurs apreciază ca corectă soluția de încetare a procesului penal pe acest capăt de învinuire, pentru că a intervenit termenul de prescripție de tragere la răspunderea penală.

Totodată, față de cele ce preced, Colegiul penal relevă că, greșeala instanței de apel privitor la aplicarea temeiului de încetare a procesului penal pe acest capăt de învinuire, nu poate genera casarea hotărârii recurate, or nu este una esențială, care afectează soluția sau înrăutățește, într-un fel sau altul, situația inculpatului, încălcându-i un careva drept.

În ceea ce privește referirile părții apărării la faptul că instanța de apel a depășit limitele învinuirii, Colegiul penal consideră aceste alegații vădit neîntemeiate și expune opinia că, contrar celor susținute de recurent, instanța de apel, în sensul art. 325 Cod de procedură penală, nu a depășit limitele învinuirii formulate în rechizitoriu inculpatului Druță I., deoarece fraza „*inclusiv și din interes material în scopul sustragerii unui automobil de*

model Mercedes”, care lipsește în partea rezolutivă a rechizitoriului, se regăsește în partea descriptivă a acestuia. (*a se vedea vol. II, f.d.162*)

Tot în acest context, este relevant de a menționa că, în partea pregătitoare a ședinței de judecată în instanța de fond (*a se vedea vol. III, f.d.68 verso*) inculpatul în prezența apărătorului ales, după citirea rechizitoriului de către procuror, a răspuns cert instanței că, învinuirea formulată îi este clară și înțeleasă.

Prin urmare, instanța de recurs ține să explice recurentului că, procurorul, dispunând trimiterea cauzei în judecată, sesizează instanța în vederea înfăptuirii actului de justiție penală. Potrivit art.325 alin.(1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în prima instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Prin alte cuvinte, inculpatului nu i se poate incrimina nimic mai mult decât ceea ce se conține în actele procedurale de bază prin care se exercită funcția de acuzare în procesul penal: ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul, iar ceea ce inculpatul a aflat pe neașteptate și în legătură cu care nu a fost audiat și nu a avut posibilitatea de a se apăra până la judecată, încalcă grav drept al acestuia la apărare.

În cauza deferită judecării, se constată că, în rechizitoriu, în partea descriptivă a acestuia, este indicată expres fraza *„inclusiv și din interes material în scopul sustragerii unui automobil de model Mercedes”*, astfel inculpatul fiind în cunoștință de cauză a fost în posibilitate de a-și formula obiecțiile asupra actului de sesizare a instanței și asupra tacticii de apărare.

Or, instanța de recurs apreciază că, la caz, dreptul de a cunoaște natura faptei ce i se reține în sarcină, precum și motivele acuzației aduse și, în legătură cu aceasta și dreptul la apărare, au fost respectate în privința lui Druță I.

Mai mult, Colegiul penal consideră important de a face mențiunea despre noțiunea de acuzație în materie penală, raportată la art. 6 din Convenție și alte acte internaționale, care o definesc ca o notificare oficială, emanând de la autoritatea competentă, a unui reproș de a fi comis o infracțiune. Notificarea respectivă nu trebuie să aibă o anumită formă, dar trebuie să conțină o acuzație penală implicită. (*Deweer c. Belgiei, 27 februarie 1980*)

Astfel, sintetizând prevederile evocate, se conchide că, nu poate fi considerat ca depășire a limitelor învinuirii incriminate inculpatului, faptul că fraza *„inclusiv și din interes material în scopul sustragerii unui automobil de model Mercedes”*, nu se conține în partea rezolutivă a rechizitoriului, dar este indicată expres în partea descriptivă a acestuia.

Titularul dreptului de recurs mai invocă că apelul reprezentantului succesorului părții vătămate Plămădeală M. urma a fi respins în baza art.415 alin. (1) pct. 1) lit. b) Cod de procedură penală, dat fiind că avocatul Bularu S. nu a participat la examinarea cauzei penale în instanța de fond și nu avea calitate de reprezentant al victimei în instanța de apel, iar la apelul depus împotriva sentinței dînsul nu a anexat mandatul întocmit în ordinea stabilită de lege, pentru a-și certifica împuternicirile.

Totodată, recurentul consideră că copia mandatului avocatului Bularu S., care a fost prezentată la materialele cauzei nu confirmă faptul că avocatul Bularu S., avea dreptul de a reprezenta interesele succesorului părții vătămate în cadrul examinării cauzei în ordine de apel, deoarece în copia mandatului lipsește mențiunea pentru care instanța a fost eliberat.

Contrar celor expuse de recurent, Colegiu penal este de părerea că, copia mandatului avocatului Bularu S., care este anexată la fila dosarului 239 din vol. IV, confirmă faptul că avocatul Bularu S., avea dreptul de a reprezenta interesele succesorului părții vătămate Plămădeală M. în cadrul examinării cauzei în ordine de apel, dat fiind că, potrivit Hotărârii de Guvern cu privire la aprobarea formularului și modului de utilizare a mandatului avocatului nr. 1175 din 21.12.2010, *Monitorul Oficial nr.254-256/1293 din 24.12.2010*, abrogat la 05.03.2013, dar în vigoare la momentul când a fost completat mandatul nominalizat, nu prevedea ca condiție obligatorie indicarea instanței pentru care are împuterniciri avocatul să acționeze în interesele părții. Or, în atare circumstanțe, este indubitabil faptul că avocatul Bularu S., avea dreptul să reprezinte succesorul părții vătămate în fața instanței de apel.

În plus, instanța de recurs constată că, potrivit procesului verbal din 06 octombrie 2011, instanța de apel, la etapa respectivă a procedurilor, l-a admis pe avocatul Bularu S., ca reprezentant al succesorului părții vătămate și a pus pe rol apelul acestuia, examinându-l pe fond. Din atare considerente, instanța de recurs, nu constată vreun temei de a pune la îndoială împuternicirile avocatului nominalizat.

Pe de altă parte, se consideră ca fiind vădit neîntemeiată și critica recurentului precum că instanța de apel nu a apreciat la justa valoare probele din dosar și a încălcat principiu contradictorialității, dând prioritate probelor părții acuzării și neexaminându-le pe cele solicitate de partea apărării. Or, asupra acestei chestiuni, instanța de recurs, în vederea respingerii argumentelor invocate de avocatul Beruceașvili A., privitor la aceea că probele au fost apreciate eronat, precum și că declarațiile martorului Catruc D. urmează a fi critic apreciate, ține să amintească că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel.

Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea condamnării inculpatului privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, verificând subsidiar materialele dosarului, specifică că judecând apelurile instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de

judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunile incriminate în circumstanțele descrise amănunțit în rechizitoriu.

De asemenea, se reține că instanța de apel la baza hotărîrii de condamnare a inculpatului Druță I. a luat în considerație circumstanțele concrete ale cauzei, că triplul omor a fost descoperit peste 8 ani, că unicul martor ocular și proba decisivă sunt declarațiile martorului Catruc D., care a fost audiat în prima instanță și în instanța de apel în contradictoriu asigurându-i inculpatului dreptul de a pune întrebări, în consecință martorul susținând consecutiv și consecvent depozițiile sale acuzatorii pe tot parcursul procesului penal.

În partea ce ține de alegațiile recurentului precum că instanța de apel a refuzat audierea martorului părții apărării, Banaru S., iar prin aceasta a încălcat principiul contradictorialității într-un proces penal, reieșind din procesul-verbal al ședinței de judecată din 22 octombrie 2015, anexat la fila dosarului nr. 47, vol. VI, se constată că un atare demers a parvenit de la apărătorul inculpatului, Beruceașvili A., însă acesta nu a motivat ce informații relevante cauzei vor fi obținute prin audierea martorului dat, menționînd doar că au devenit cunoscute unele circumstanțe, care sunt direct legate de examinarea acestei cauze.

Relevant aici este de menționat că, partea care invocă prezentarea probelor suplimentare, în special proba cu atragerea unor martori în proces, trebuie să specifice pentru instanță, care este necesitatea atragerii acestora și ce informații relevante cauzei o vor prezenta dînsii.

La caz, apărătorul inculpatului nu a făcut nici o specificare despre necesitatea atragerii lui Banaru S. în proces și care anume informații noi și relevante cauzei dînsul le va expune.

Astfel, în vederea conformării cu prevederile art. 20 Cod de procedură penală, care stipulează că judecarea cauzei se face în termen rezonabil, în opinia Colegiului penal corect instanța de apel a respins demersul apărătorului privitor la audierea lui Banaru S. și prin aceasta nu i s-a încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil, avînd în vedere că partea apărării a avut la dispoziție suficient timp pentru a se pregăti de ședințe și a-și focusa tactica apărării prin atragerea tuturor martorilor relevanți cauzei în probarea nevinovăției inculpatului.

Mai mult, instanța de apel corect a pus la baza condamnării lui Druță I. și alte probe, care la finisarea urmăririi penale nu au fost contestate de partea apărării în sensul art.251 Cod de procedură penală, și anume:

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 12.12.2008, potrivit căruia într-o fișie forestieră din apropierea km 24 al traseului Chișinău - Hîncești au fost descoperite oseminte de origine umană care aparțineau a trei persoane;
- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 09.08.2010, conform căruia Catruc D. a recunoscut persoanele prezentate spre recunoaștere ca fiind Banaru S.;
- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 09.08.2010, conform căruia Catruc D. a recunoscut persoanele prezentate spre recunoaștere ca fiind Gîrleanu R.;

- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 09.08.2010, conform căruia Catruc D. a recunoscut persoanele prezentate spre recunoaștere ca fiind Druță I.;

- raportul de expertiză medico-legală nr.238 m.c./2738t din 07.10.2009, conform căruia osemintele prezentate pentru examinare din pachetele nr. 1 sunt de origine umană, aparțin unui schelet de gen masculin în vîrstă de 25-30 ani și talia de circa 172 cm. Osemintele pot să aparțină lui Plămădeală A.;

- raportul de expertiză medico-legală nr.240 m.c./2740t din 07.10.2009, conform căruia osemintele prezentate pentru examinare din pachetele nr. 3 sunt de origine umană, aparțin unui schelet de gen masculin în vîrstă de 35-40 ani cu talia circa 175 cm. Au fost depistate două orificii de intrare în regiunea osului parietal stîng posterior și multiple fracturi ale craniului la nivelul părții anterioare drepte, fracturi la trei coaste pe dreapta. Fracturile menționate puteau fi produse prin armă de foc încărcate cu gloanțe. Dacă ele au fost produse intra vital, atunci ele puteau fi cauza morții. Au fost observate urme de acțiune ale temperaturii înalte. Osemintele din pachetul nr. 3 pot să aparțină lui Guzun M.;

- raportul de expertiză medico-legală nr.239/2739 din 07.10.2009 conform căruia osemintele prezentate pentru examinare din pachetele nr. 2 sunt de origine umană, aparțin unui schelet de gen masculin în vîrstă de 25-30 ani și talia circa 169 cm. Au fost depistate fracturi pe o coastă pe dreapta și trei fracturi marginale la trei coaste pe dreapta. Fracturile marginale la coastele de pe dreapta puteau fi produse prin armă de foc încărcată cu glonte. Dacă ele au fost produse intra vital și au lezat inima și plămîinii, puteau fi cauza morții. Au fost depistate urma ale acțiunii temperaturii înalte. Osemintele din pachetul nr. 2 pot să aparțină lui Buruiană II.;

- rapoartele de examinare medico-legală a corpurilor delictive nr. 523 din 02.10.2009, nr.100 din 06.02.2009, nr.400 din 05.03.2009, nr. 99 din 08.03.2009.

Cît privește critica recurentului în partea ce ține de necesitatea audierii tuturor martorilor părții acuzării, după pronunțarea unei sentințe de achitare, or în caz contrar se încalcă art. 6 CEDO, Colegiul penal amintește că, apelul constituind o continuare a judecării fondului cauzei, prevede posibilitatea instanței de a da o nouă apreciere probelor administrate la judecarea în prima instanță.

Astfel, la judecarea apelului, se poate proceda la cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanță (care pot fi, de altfel, apreciate diferit față de felul cum au fost evaluate de instanța inferioară), precum și la administrarea oricăror probe noi.

Particularități aparte prezintă procedura de examinare a apelului, după o hotărîre de achitare pronunțată de prima instanță. Ținînd cont de dispozițiile art.6 din Convenție, așa cum acestea au fost interpretate și aplicate, cît și de prevederile art. 415 alin. (2)¹ Cod de procedură penală, după o hotărîre de achitare pronunțată de prima instanță, instanța de apel nu poate dispune condamnarea persoanei fără audierea acesteia în ședința de judecată a instanței de apel.

La fel, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărîre de condamnare, bazîndu-se exclusiv pe lucrările primei instanțe, care conțin declarațiile martorilor și ale inculpatului din același dosar, în temeiul cărora a fost achitat de prima instanță. În conformitate cu prevederile art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală și jurisprudența Curții Europene pentru

Drepturile Omului, sarcina probatoriului în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel revine acuzatorului de stat în virtutea funcției lui procesuale (art.51, 53, 320 Cod de procedură penală). Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, în hotărârea Capean contra Belgiei din 13 ianuarie 2005, a constatat că, în materie penală, problema administrării probelor trebuie să fie abordată prin prisma art. 6 § 2 și este obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină părții acuzării.

După o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, acuzatorul de stat este obligat în instanța de apel să solicite o nouă audiere atât a inculpatului, cât și a martorilor acuzării, declarațiile cărora sunt probe în acuzare, în măsură să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului. Administrarea respectivelor mijloace de probă se desfășoară după regulile generale prevăzute pentru prima instanță, fiind aplicat principiul nemijlocirii, ce permite instanței să perceapă direct faptele și împrejurările relatate de părți sau martori, precum și reacțiile acestora la întrebările adresate. Celelalte declarații și probe materiale în acuzare examinate în prima instanță, urmează în mod obligatoriu să fie verificate prin citirea lor în ședința de judecată a instanței de apel de către procuror.

La caz, aceste rigori ale legii au fost respectate de instanța de apel, fiind audiat în cadrul ședinței de judecată inculpatul Druță I. și martorul principal al acuzării Catruc D., iar celelalte probe fiind date citirii, de asemenea, au fost verificate suplimentar de Curtea de Apel.

Așadar, raportînd situația de fapt la motivele invocate în recursul ordinar declarat de avocatul A. Beruceașvili, se observă că recurentul în mare parte își întemeiază recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor prezentate de partea acuzării, iar argumentele în susținerea acestei poziții procesuale, - sunt criticile aduse la constatările - indicațiile făcute de către instanța de recurs în decizia de rejudecare a cauzei din 18 martie 2014.

Or, motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deci criticile formulate de recurent nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegală.

Mai mult ca atât, instanța de apel, rejudecînd cauza a îndeplinit toate indicațiile instanței de recurs, astfel, a examinat cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, pronunțîndu-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate de partea acuzării în apeluri, încît se poate cu certitudine de a conchide că motivele invocate de avocatul A. Beruceașvili în prezentul recurs au fost deja obiect de discuție la judecarea cauzei în repetate rînduri în instanța de apel și, cărora instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în decizia instanței din 22 octombrie 2015, soluție, pe care instanța de recurs o însușească pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune.

În același context, Colegiul penal menționează că, deși art. 6 § 1 al Convenției obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, totodată Curtea Europeană a clarificat că acest lucru nu impune formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument invocat de parte (*Van de Hurk vs. the Netherlands*). Modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor fiecărei cauze în parte. (*Hiro Balani vs. Spain*)

Din atare considerente, instanța de recurs opinează că, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelul procurorului și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată. În speță, decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art.6 CEDO.

Nu ar fi depășit să specificăm și despre faptul că, la această etapă de control judiciar, potrivit alin. (2) art.436 Cod de procedură penală, pentru instanța care urmează să rejudece cauza, indicațiile instanței de recurs sînt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămîne cea care a existat la soluționarea recursului. Prin alte cuvinte, procedura de rejudecare și limitele acesteia, urmează a fi respectată nu numai de către instanța de apel care rejudecă cauza, dar și de instanța de recurs, care ulterior va examina în recurs ordinar legalitatea deciziei adoptate după rejudecarea cauzei. Or, în speță rejudecarea cauzei s-a desfășurat în limitele aceluiași apeluri declarate de partea acuzării și aceluiași probatoriu prezentat de procuror raportat la aceleași acuzații incriminate prin rechizitoriu.

Titularul dreptului de recurs mai specifică în cererea sa că, în speță, nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 88 pct. 4, 7, 9 Cod penal (redacția legii din 24 martie 1961, cu modificările din 09.04.1997), incriminate lui Druță I, lipsind motivul săvîrșirii acestei fapte infracționale.

Prin „*neîntrunirea elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea unei persoane, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea), însă, în cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost admisă de instanța de apel, iar starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța nominalizată, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate și examinate în cuprinsul hotărîrii atacate.

Prin urmare, opozabil celor susținute de recurent, instanța de recurs statuează că, în speță, reieșind din acțiunile inculpatului raportate la probele acumulate, se dovedește indubitabil că Druță I. a fost organizatorul triplului omor a victimelor Buruiană I., Guzun M. și Plămădeală A., în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

Subsidiar la cele expuse supra, privitor la criticele recurentului în partea ce ține de faptul că, în speță, instanțele nu au stabilit motivul pe care l-a avut inculpatul de a săvîrși infracțiunile, precum și că nu s-a dovedit prin careva probe calitatea lui de organizator, Colegiul penal amintește că aceste critici au fost anterior obiect de cercetare în cadrul instanțelor de apel și recurs, asupra cărora acestea s-au expus prin argumente temeinice a căror reluare nu este necesară.

În consecință, corect s-a statuat de către instanța de apel că: „*În acest context, faptul existenței unui conflict între victima Buruiană Il. și Druță I. de afaceri este confirmat atât de Druță I. cât și din declarațiile date de către Catruc D., totodată gestul cu mâna de sus în jos și declarația „kazniții/kazliții”, confirmată nemijlocit de inculpat, urmează a fi apreciată ca o indicație directă dată lui Gîrleanu R. pentru săvîrșirea omorului cet. Buruiană Il., Guzun M. și Plămădeală A. Mai mult decât atât însuși inculpatul a confirmat*

indicația dată lui Gîrleanu, care nu poate fi tălmăcită în sensul indicat de Druță I. „lămuriți-vă singuri”, mai ales că imediat după această indicație părțile vătămate au fost împușcate.

41. Astfel s-a dovedit cu certitudine faptul că între autorul propriu-zis al omorului Gîrleanu R. și Druță I. ar exista un raport de subordonare, astfel, după privațiunea ilegală de libertate a cet. Buruiană Il., Guzun M. și Plămădeală A. de către Gîrleanu R., Banaru S., Catruc D., Vîrtos V. nu au fost întreprinse careva acțiuni până la momentul când a venit Druță I., care a discutat numai el cu victimele (pe un ton ridicat), inclusiv și de unul singur, alungându-i pe ceilalți din încăperea unde se aflau victimele, iar ulterior a ieșit afară și dând indicația lui Gîrleanu R. de a săvârși omorul. Imediat după aceasta (după indicație) Gîrleanu R. a și săvârșit omorul celor trei persoane. Totodată faptul că inculpatul Druță I. ar fi avut o oarecare autoritate asupra participanților la săvârșirea infracțiunii date, este confirmat și de declarațiile date de însuși Druță I., care a arătat că, el a fost chemat acolo ca să garanteze prin autoritatea sa că victimele nu-i vor denunța pe făptuitorii infracțiunii.

42. Astfel, din declarațiile părților vătămate cât și a martorilor s-a stabilit cu certitudine că victimele Buruiană Il., Guzun M. și Plămădeală A. au dispărut la 16.12.2000. Martorul Catruc D. a indicat că victimele au fost omorâte tot în aceiași zi în care ei s-au întâlnit cu ei, adică la 16.12.2000. Conform declarațiilor inculpatului Druță Ion, el a fost chemat să se întâlnească și a venit într-un sat din raionul Ialoveni, aceste date au fost confirmate și de către martorul Catruc D. care a mai declarat că în casa aceea au fost omorâți Buruiană Il., Guzun M. și Plămădeală A. Mai mult, în cadrul cercetării judecătorești, inculpatul Druță I. a declarat că casa cea se afla în sat. Mileștii Mici, r-nul Ialoveni.

43. Declarațiile date de către Catruc D., martorul principal, au fost coerente și consecutive pe tot parcursul urmăririi penale, și menținute în instanțele judecătorești de fond și apel, acesta din urmă benevol a arătat locul înhumării cadavrelor și a conlucrat cu organul de urmărire penală și a participat activ la descoperirea infracțiunii. Martorul Catruc D. cu lux de amănunte a explicat instanței despre acțiunile tuturor participanților în momentul săvârșirii omorului a trei persoane (f.d. 89-91 V. 4).

La fel a explicat detalii săvârșite de către toți coparticipanții, care au derulat după săvârșirea omorului, fapt ce devine indubitabil prin acțiunile ulterioare de arătare a locului îngropării cadavrelor și dezgropării acestora.

În baza acestor date și în vederea confirmării declarațiilor martorului Catruc D. au fost efectuate expertizele medico-legale de identificate a victimelor, conform cărora osemintele prezentate pentru examinare din pachetele nr.1 sunt de origine umană, aparțin unui schelet de gen masculin în vârstă de 25-30 ani și talia de cca 172 cm. osemintele pot să aparțină lui Plămădeală A.

44. Conform raportului de expertiză medico-legală nr.240m.c./2740t din 07.10.2009 osemintele prezentate pentru examinare din pachetele nr.3 sunt de origine umană, aparțin unui schelet de gen masculin în vârstă de 35-40 ani cu talia cca 175 cm. Au fost depistate două orificii de intrare în regiunea osului parietal stâng posterior și multiple fracturi ale craniului la nivelul părții anterioare drepte, fracturi la trei coaste pe dreapta. Fracturile

menționate puteau fi produse prin armă de foc încărcate cu glonte. Dacă ele au fost produse intra vital, atunci ele puteau fi cauza morții. Au fost observate urme de acțiune ale temperaturii înalte. Osemintele din pachetul nr.3 pot să aparțină lui Guzun M.

45. Conform raportului de expertiză medico-legală nr.239/2739 din 07.10.2009 conform căruia osemintele prezentate pentru examinare din pachetele nr.2 sunt de origine umană, aparțin unui schelet de gen masculin în vârstă de 25-30 ani și talia cca 169 cm. Au fost depistate fracturi pe o coastă pe dreapta și trei fracturi marginale la trei coate pe dreapta. Fracturile marginale la coastele de pe dreapta puteau fi produse prin armă de foc încărcată cu glonte. Dacă ele au fost produse intra vital și au lezat inima și plămânii, puteau fi cauza morții. Au fost depistate urma ale acțiunii temperaturii înalte. Osemintele din pachetul nr.2 pot să aparțină lui Buruiană Il.

46. Instanța de apel, apreciind probele și circumstanțele cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, în raport cu cele declarate de participanții, la proces, consideră stabilit cu certitudine faptul că, învinuirea adusă inculpatului Druță I. în comiterea infracțiunilor incriminate și-a găsit confirmare.”

Având în vedere considerentele expuse și raportând situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul declarat de avocatul Beruceașvili A. în numele inculpatului Druță I. sunt vădit neîntemeiate.

19. Pentru considerentele ce preced, în temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Beruceașvili Andrei în numele inculpatului Druță Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2015, în cauza penală privindu-l pe Druță Ion Anton, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 29 aprilie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru